

Un nas com un cabàs

El primer dia que el vaig veure, la Xarleston el va fer seure al meu costat. Sense dir-me ni ase ni bèstia, va ocupar la cadira de la Victòria que, un matí més, arribava tard a classe. Vaig clavar els ulls a la pissarra, tot i que em moria per fixar-los en ell.

Sentia els murmuris dels companys ballant-me al clatell. Als del darrere no els calia dissimular, feia estona que escanejaven el perfil del nouvingut i comentaven la jugada.

—Obriu el llibre per la pàgina seixanta-dos! —va ordenar la Xarleston, molesta pel lleuger xivarri.

Aleshores, el vaig mirar de cua d'ull. Tenia un nas increïble, amb una gepa al mig que s'erigia com una muntanya boteruda. Tot plegat, nas i gepa, era enorme, molt més gros del que m'havia semblat quan la Xarleston l'havia presentat de pressa i corrents davant nostre. De l'ensurt de veure'l tan a prop, una fiblada em va travessar l'esquelet i el llapis em va lliscar de les mans. Rodolava pel pupitre, sense esma, com si la visió del nas l'hagués ferit de mort.

Quan estava a punt d'estavellar-se a terra, el nassut el va enxampar en ple vol.

—És gros, eh? —em va dir donant-me l'Staedtler de ratlles negres i grogues.

Me'l vaig mirar confosa un microsegon, fins que vaig entendre que no es referia pas al llapis, sinó al nas, el qual jo mirava descaradament tot i voler evitar-ho. Aleshores, les galtes se'm van encendre en senyal d'alarma. Les orelles em bullien i sentia el cor bategant-me als morros sense pietat.

—No pateixis. Tothom reacciona igual quan el veu de prop la primera vegada —va fer assenyalant-se el nas amb el dit índex—. Jo en dic la teoria del DiMiFu; potser algun dia te l'explicaré.

Vaig ser incapaç de pronunciar cap mot. Cap ni un, ho ben juro. No sabia pas què dir: disculpar-me, somriure, compadir-lo? Així que, amb el cap cot igual que fa el beagle del tiet Santi quan el renyes, vaig recuperar el llapis i em vaig deixar engolir per la cadira.

El timbre em va despertar de la letargia, i abans que fos capaç de bellugar cap múscul, el nou va marxar cames ajudeu-me amb el nas encapçalant la fugida. La camisa de quadres que duia descordada li va voleiar com dient-me adeu, i una fragància verda em va envair les fosses nasals.

El Liam feia olor de menta fresca.

El Liam ens deixa amb un pam de nas

La Victòria va entrar remenant el cul, es va asseure damunt de la taula del mestre, aprofitant que encara no hi era, i, amb posat exagerat, va deixar escapar una mena d'udol.

—Uau! No us creureu què acabo de veure al passadís! Flipareu molt!

La gent anava a la seva i no li feia ni cas, fins que va enfilar-se a la taula i va picar amb les botasses que li havien caigut per Nadal.

—Ei, penya! Que us vull dir una cosa important!

Quan tothom se la mirava, la Vicky va començar a jugar amb un dels seus rínxols color de mel, com si posés per a un fotògraf.

—La *dire* me n'ha presentat un de nou, se l'enduia a signar uns papers, però ara vindrà cap aquí —va fer amb parsimònia sabent que era el centre d'atenció—. Té un nas fli-pant, entre Pinotxo, Mario Bros i la Bruixa de la Blancaneu! L'heu de veure!

Hi va haver una barreja de riures, crits i xiulades.

—Nosaltres l'hem vist abans que tu! —va dir burleta l'Alèxia, que competia pel podi de la més popular amb la Victòria—. I perquè ho sàpigues, el nassut ha tastat la teva cadireta, bufona. Com que la princesa no sap llevar-se d'hora...

—Vicky, baixa! —vaig avisar-la en veure que el d'anglès era a la porta.

Sense pensar-s'ho dues vegades, la meva amiga va saltar com una llagosta al buit i, tot i que no practica més esport que ballar reggaeton amb la Wii, va caure a terra com una gimnasta professional. Sempre té la sort de cara!

Som amigues des de parvulari, amb la Victòria. La veritat és que, d'aquells anys, gairebé no me'n recordo, però a casa hi ha un munt de fotos de quan érem dues puces amb cuetes. En totes estem agafadetes de la mà. Ara ja no anem tan «enganxades»; s'ha tornat massa estrafolària.

La Victòria que m'agrada apareix a batzegades, com les línies discontinúes de l'autopista, però els buits entre ratlla i ratlla cada cop són més quilomètrics. Si hi ha gent al volant, la posseeix la Vicky, nom de guerra que s'ha encaparrat a utilitzar perquè diu que té més glamur. Per als de casa seva, però, continua sent la Victòria. I per als mestres també. Això del glamur es veu que no va amb ells.

La Vicky no passa precisament desapercibuda. Anar amb ella és tenir llum pròpia davant dels altres, és com rebre un excel·lent sense necessitat d'haver fet l'examen. Amb el «passaport amiga de la Vicky» entres automàticament al club de les populars.

No fa tant, potser a tercer de primària, érem el que es diu com a «cul i merda», sempre juntes. Quan feia bo, em convidava a l'apartament de la platja. Esmorzàvem a correquita i ens llançàvem a l'aigua. Tant era si hi havia onades o bufava la tramuntana.

Teníem la Rita atabalada, pobreta. La Rita és una mena de minyona que ajuda els pares de la Vicky. De petita, jo em pensava que era la seva tieta, perquè sempre la trobava a casa, i hi tenia un llit i tot, però després vaig saber que li pagaven per viure amb ells. La pobra Rita ens empaitava a tothora per la sorra de la platja, i la Vicky no li feia ni cas, fins que acceptava comprar-nos un gelat o un collaret a les paradetes del passeig. Però això, com dic, va ser a tercer. A quart, la Vicky es va passar als tops perquè deia que se li transparentaven els mugrons i, a cinquè, va començar a depilar-se les aixelles.

Ara, el seu únic al·licient a la platja és lluir biquinis de Desigual i torrar-se com una hamburguesa per davant i per darrere. Suposo que és una sort que ja no em convidi a l'apartament...

En definitiva, que l'autèntica Victòria, la que a mi m'agradava de debò, està en perill d'extinció. L'últim cop que va aparèixer va ser fa un parell de mesos, un dia que va marxar la llum i es va quedar a dormir a casa meva. Quan estàvem soles a l'habitació, em va agafar la mà enmig de la foscor i em va explicar a cau d'orella un dels seus somnis: ser actriu. Després vam jugar a interpretar personatges embolicats dins aquell núvol negre que se'ns va cruspigar la vergonya.

Vam riure fins que ens van espetegar els ossos i, en un rampeu de sinceritat, em va dir:

—Saps, Mila? Ets la meua millor amiga. No sé què faria sense tu.

Sort que no me la vaig creure del tot, perquè l'endemà només tenia ulls per a la Sofia, que havia aconseguit xecs descompte per a una botiga de marca.

A l'hora del pati, el nas del Liam anava en boca de tot-hom. Mentre maleïa la mare per haver-me posat fuet a l'entrepà —intento evitar els greixos—, el Liam va apropar-se a la font per beure aigua. Anava tot sol.

—Ostres! És allà! —va fer la Victòria aixecant un dit amenaçador.

—No t'han dit mai que assenyalar és de mala educació? —vaig increpar-la.

—Que ets la mare Teresa de Calcuta, ara? No és pas cap desvalgut, el noi!

Mentre els ulls maragda de la Victòria s'enfrontaven als meus, el fatxenda del Toni es va plantar davant del Liam.

—Vigila, que la font dispara com una metralladora! —va advertir-lo mentre els cinc pinxos de la seva colla se'l miraven des d'un parell de metres de distància.

El Liam, seguint el consell, va prémer el botó de la font amb compte i es va apartar per no esquitxar-se.

—Gràcies —va dir.

—Escolta... Això teu, és de veritat? —va preguntar burleta el Toni assenyalant-se el nas—. O sigui, el tens de sempre o és un postís?

La colla de gripaus del Toni, amb tupè de mig pam i clatell rapat al zero com ell, van esclatar a riure. La Victòria i els altres que eren a prop, també. A mi, la sang se'm va fer d'acer i, de tan fort que premia l'entrepà, vaig perforar el pa amb l'ungla.

El Liam es va acaronar la gepa del nas amb els ulls clavats en els del Toni. El duel de mirades em va traslladar per un instant a les *pel·lis* de l'oest, amb els dos bandolers expectants per començar l'enfrontament. Per poc que no m'ofego amb el tall de fuet travat a la gola.

—És de naixement, company —va dir per fi el Liam amb un somriure d'estruç.

Tot seguit, un rictus amarg se li va dibuixar a la cara i, amb lluentons als ulls, va balbucejar:

—De l'ensurt... ma mare va dinyar-la quan vaig néixer... Cada dia, quan em miro al mirall, no puc evitar pensar que la vaig assassinar.

Els gripaus, amb el Toni al capdavant, van quedar planxats com si un camió els hagués passat per sobre. Fins i tot el sol d'aquell 9 de gener, força generós, va minvar de sobte, espantat per allò que havia sentit.

—No feu aquestes cares —va afegir el Liam al cap d'uns segons—. Era broma! Amb un nas com el meu, et tornes addicte a prendre el pèl als altres!

Vam quedar tots de pasta de moniato.

—Ha estat bona aquesta, tio! M'agrada la gent amb sentit de l'humor —va dir el Toni retocant-se el tupè i fingint que no s'havia empassat la broma—. Per què no vens aquesta

tarda a les escales amb nosaltres? És aquí mateix, a cent metres de la porta d'entrada a l'institut.

—Avui no puc. Potser un altre dia.

Com si res, el Liam va fer mitja volta i es va allunyar amb la camisa de quadres fent-li saltirons.

